

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

1

בפני כב' השופטת שרית זמיר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים אליעזר כהן

2

3

4

5

6

7

8

9

הכרעת דין

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה – עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

עניינו של האירוע העומד במרכזו של כתב-האישום במעשה שהתרחש בשעות הבוקר המוקדמות של יום 28.9.06, בטיסת אל-על 002 מניו-יורק לישראל. א.ג. (להלן: "המתלוננת") שימשה באותה עת בתוקף תפקידה כדיילת אוויר בחברת אל-על, והנאשם היה נוסע בטיסה.

אליבא דכתב האישום, במהלך הטיסה אחז הנאשם בחזה המתלוננת ומישש אותו מספר פעמים, מעשה המהווה עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תגובת הנאשם לכתב האישום ובדומה לה עדותו בבית המשפט היתה בבחינת כפירה גורפת של האשמה. הנאשם אישר כי היה נוסע בטיסה האמורה, אך עמד בנחרצות על הכחשתו השוללת הושתת יד מכוונת ומגע יד בחזה של המתלוננת, בגורסו, כי אין זו אלא עלילת כזבים חסרת כל שחר, שבאה לעולם על מנת להדוף תלונה אפשרית עתידית מצידו כנגד המתלוננת בגין התנהלות בלתי-מקצועית בביצוע תפקידה כדיילת.

התשתית הראייתית שהונחה בפני בית-המשפט הינה מצומצמת ומורכבת משני עדי תביעה ושלושה עדי הגנה.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

מחד, עדותם המפלילה של המתלוננת ושל עד ראיה לאירוע, דייל שעבד באותה הטיסה יחד עם המתלוננת, על בסיסם עותרת התביעה לסמוך הרשעת הנאשם ומנגד עדותו המכחישה של הנאשם, עדות אשתו אשר ישבה במושב שלצידו במהלך אותה הטיסה, ועדותו הכללית של מר אברהם שרון, שעבד בעברו כמנהל שירות טיסה בחברת אל-על, וביקש לספר על נוהלי החברה בהתנהלותה מול עובדיה.

בעומדה על דוכן העדים, תיארה המתלוננת את סיפור המעשה מתחילתו ועד סופו, כשהיא קושרת את הנאשם באופן ברור וחד-משמעי למעשה המגונה שביצע בגופה.

המתלוננת, צעירה כבת 33, היתה במועד הרלוונטי כבת 27 ועבדה כדיילת אוויר בחברת אל-על. בעדותה בבית-המשפט מסרה כי במהלך הטיסה, עת עסקה בחלוקת/איסוף מגשי ארוחה יחד עם הדייל נועם גולדהמר (להלן: "נועם") ובעוד היא עומדת מצידה האחד של עגלת האוכל כשהנאשם יושב מצידה הימני במעבר כשפניו אליה, הושיט את ידו ומישש את חזה.

המתלוננת הדגימה בבית המשפט כיצד הנאשם הושיט את ידו לכיוונה, אחז בחזה הימני ולחץ עליו מס' פעמים (פרוטו' עמ' 8, שו' 7, 10, 13). לדבריה מיד לאחר מכן כיסה את עיניו בכיסוי עיניים, התכסה בשמיכה ועשה עצמו ישן עד סוף הטיסה.

את תחושותיה בעקבות המעשה והרגשתה כי כבודה נרמס וגופה חולל הטיבה לבטא בעומדה על הדוכן. בתיאור כן אישי ואותנטי שאותות האמת ניכרים בו על פניו, תיארה המתלוננת את סערת הנפש שהתחוללה בלבה ואת הרגשות הקשים שהציפו אותה, כי לא תוכל להבליג על המעשה ולעבור עליו לסדר היום, כעולה מהדברים הבאים:

"אני התחלתי לצעוק עליו למה אתה נוגע בי, תגע באשתך. רצתי חזרה קדימה והתחלתי לבכות. הכלכל ניסה להרגיע אותי. אחרי שלא נרגעתי עד סוף הטיסה ירדתי מהמטוס וניגשתי למשטרה להתלונן" (פרוטו' עמ' 8, שו' 15-17).

"אף פעם לא נגעו בי ככה, מה זאת אומרת? אני לא ילדה קטנה... שנוגעים בי..." (פרוטו' עמ' 8, שו' 21).

"הייתי בהלם. בחיים לא קרה לי שמישהו נגע בי בטיסה, בטח שלא נוסע, אף אחד" (פרוטו' עמ' 8, שו' 21).

"נשארתי בהלם, עמדתי מול הדייל הוא הסתכל עלי בהלם וגם אני הסתכלתי עליו בהלם והתחלתי לבכות" (פרוטו' עמ' 9, שו' 31-32).

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

מיד לאחר האירוע ובעודה בוכה פנתה למנהל שירות הטיסה סיפרה לו על האירוע והפסיקה את עבודתה במחלקת התיירים, שם ישב הנאשם במהלך הטיסה.

בהמשך כתבה המתלוננת מסמך בכתב-ידה אותו כינתה "תיאור המקרה" (המסמך נ/1) אשר היה מיועד להנהלת חברת אל-על, ועם נחיתתה ועוד באותו היום ניגשה למשטרה למסור תלונתה.

בחקירתה הנגדית, אל מול השאלות שהוטחו בה, עמדה המתלוננת על גרסתה כי הנאשם ביוזעין ובמכוון ביצע בה את המעשה שתיארה. בדחותה את טענת הנאשם לפיה לא אירע דבר למעט העובדה כי ישן באותה עת שעמדה עם העגלה על ידו, התעורר מחמת חילופי צעקות בינה לבין נועם, הסיט את השמיכה שכיסתה את גופו והרים את כיסוי העיניים, צעק עליה כי היא מפריעה לישון, ומיד החזיר את כיסוי העיניים והשמיכה והמשיך בשנתו.

בהתאם גם דחתה מכל וכל את הטענה לפיה תלונתה נועדה "להקדים תרופה למכה" ולהדוף תלונה עתידית אפשרית מטעם הנאשם בגין ביצוע תפקידה כדיילת באופן בלתי-מקצועי, וזאת בשים לב לעובדה כי הנאשם עבד בעברו כקברניט בחברת אל-על משך 24 שנה, וכיהן בעבר כחבר כנסת. המתלוננת נשאלה והשיבה:

"ש: יש אפשרות שאת ידעת מי הבן אדם הזה ואמרת אני מתלבשת עליו ויש לי יופי של סיפור.

ת: לא. נודע לי בדיעבד מי זה, שהוא היה חבר כנסת, ואז גם אמרתי מה זה קשור, למה צריך לגעת באנשים. אין לי גם מושג מתי הוא היה חבר כנסת, אולי לפני שנולדתי" (פרוט' עמ' 10, שו' 14-16).

כן נשאלה:

"ש: אני אומר לך שאספת מגשים... ותוך כדי האיסוף צעקת ואז הנאשם הסיר את השמיכה ולכל היותר בטעות נגע בך וצעק עלייך בחזרה שאת לא רואה שיש פה אנשים ישנים, הפרעת לו לישון, הוא חזר לישון ויכול להיות שתוך כדי זה היה מגע לא מכוון בחזה ואת נבהלת שטייס אל-על צועק עלייך"

והשיבה:

"ת: לא ידעתי שזה טייס אל-על. אחרי שהתחלתי לבכות ולהתלונן אמרו לי שהוא נוסע סרוויס. שאלתי מה הוא עובד בחברה? ורק אז נודע לי שהוא קברניט באל-על" (פרוט' עמ' 16, שו' 14-19).

במענה לשאלות התביעה וההגנה דחתה מכל וכל את האפשרות כי הנגיעה בחזה היתה מקרית, ועמדה בנחרצות על דעתה כי דובר בנגיעה מכוונת, נגיעה מדעת שכללה אחיזה ומישוש (פרוט' עמ' 10, שו' 21-17, עמ' 16, שו' 14-24).

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

1
2 לצד עדות המתלוננת עמדה איתנה עדות עד הראיה לאירוע, הדייל נועם. בעומדו על דוכן העדים,
3 תיאר העד בפרוטרוט, בבהירות ובעקביות את סיפור המעשה לו היה עד מתחילתו ועד סופו, כשהוא
4 קושר את הנאשם באופן ברור וחד משמעי למעשה המגונה שביצע במתלוננת.
5 נועם, גם הוא בחור צעיר כבן 30, עבד במועד הרלוונטי לכתב האישום כדייל אוויר בחברת אל-על,
6 העיד על שראו עיניו עת עבד בצוות יחד עם המתלוננת בפינוי מגשי האוכל מהנוסעים אל תוך עגלת
7 השרות.

8
9 בעדותו מסר כי במהלך פינוי המגשים הנאשם ישב במעבר. בשלב מסוים הבחין בו מוריד את
10 השמיכה מעל ראשו, מוריד את כיסוי העיניים ותופס למתלוננת בשד, תוך שהוא מסתכל עליה,
11 תפיסה שארכה מס' שניות. לדבריו לאחר מכן אמר הנאשם משהו כמו **"שנהיה בשקט"**, כיסה את
12 ראשו עם השמיכה ולא זז ממקומו עד לנחיתה.

13
14 העד תיאר כי נוכח הנגיעה אמרה המתלוננת לנאשם משפט שאת תוכנו אינו זוכר, ונתקפה הלם,
15 היתה במצב של **"שוק מוחלט"** (כלשונו) וקפאה ובהמשך בכתה בסערת רגשות.
16 מיד לאחר המקרה הופסקה עבודתה של המתלוננת במחלקת התיירים (שם ישב הנאשם) והיא
17 נשלחה לקדמת המטוס (שם ממוקמות מחלקת עסקים ומחלקה ראשונה) – איזור המופרד לחלוטין
18 ממחלקת התיירים.

19 העד שב והדגיש בעדותו, כי ראה במו עיניו את הנגיעה, ובלשונו:

20 **"אני ראיתי את הנגיעה במאה אחוז. ככה... מסמן עם היד חפינה של השד. זה לא היה**
21 **לשניה, זה לא היה בטעות בשום צורה. קורה שתופסים בטעות, זה לא היה זה... זה היה**
22 **תפיסה מכוונת לכמה שניות טובות... זה היה מכוון אני משוכנע בזה במאה אחוז יותר מכל**
23 **דבר אחר."** (פרוט' עמ' 18 שור 20-15).

24 **"אני זוכר טוב מאוד את היד שלו תופסת לה את הציצי..."** (פרוט' עמ' 21, שו' 10).
25 **"בכל מקרה ראיתי את זה מהצד... אני זוכר את זה יופי יופי, רואים"** (פרוט' עמ' 21, שו'
26 10).

27
28 העד הטיב לבטא את התחושות הקשות של המתלוננת כמו גם את אלו שלו, נוכח המעשה שעשה
29 הנאשם במתלוננת. לדבריו המתלוננת נתקפה הלם ושוק מוחלט ובהמשך פרצה בבכי שלוה בסערת
30 רגשות קשה.

31 אשר לתחושותיו הוא, טען כי גם הוא נתקף הלם נוכח שראו עיניו והוסיף:

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 34383-04-11 מדינת ישראל נ' כהן

1 "זה לא נגעו בה בטעות עם המרפק או משהו. במטוס קורים הרבה נגיעות קטנות. אני
2 דייל שנתיים. אשתי דיילת 5 שנים. אף פעם לא שמעתי ולא ראיתי דבר כמו זה" (פרוטו'
3 עמ' 18, שו' 23-25).

וכן:

6 "זה לא דבר שרואים כל יום... זה בהחלט הכניס אותי לשוק. חשבתי על זה המון. כל
7 הטיסה היתה מסביב לזה" (פרוטו' עמ' 19, שו' 4-7).

9 בחקירתו הראשית והנגדית, עמד העד איתן על גרסתו לפיה הנגיעה במתלוננת נעשתה ביודעין
10 ובכוונת מכוון: "... הוא תפס לה את הציצי ביודעין ובכוונה תחילה. הוא הוריד את כיסוי העיניים
11 את השמיכה, תפס, הסתכל ראה מה עשה, אני זוכר את זה..." ומיד הפטיר "אוף זה מעצבן אותי
12 אפילו היום" (פרוטו' עמ' 20 שו' 21-23).

14 בסיום חקירתו הנגדית ביקש העד מיוזמתו את רשות בית משפט לומר מס' דברים, והוסיף: "לגבי
15 אני לא מכיר אותה לא לפני ולא אחרי. היא היתה בהלם מוחלט מהסיפור..."

17 בהכחישו מכל וכל עשיית מעשה בעל אופי מיני בגופה של המתלוננת, נאחז הנאשם בטענה כי סיפור
18 המעשה כמתואר על ידי עדי המאשימה מוזר ולא הגיוני, בפרט שעה שבמהלך כל הטיסה ישבה
19 בצמוד אליו רעייתו.

21 בעדותו אישר הנאשם כי במועד הרלוונטי היו הוא ורעייתו בדרכם חזרה ארצה, משהות בת
22 כשבועיים בארצות הברית, במסגרת חופשה משפחתית. לדבריו, כהרגלו, נרדם וישן שינה עמוקה
23 מרגע עלייתו למטוס. מס' שעות לאחר ההמראה כשהוא ישן שינה עמוקה, שמע לפתע צעקות שגרמו
24 לו להתעורר. אז הסיר מעל ראשו את השמיכה עמה התכסהה, הרים את כיסוי העיניים לקודקודו,
25 העיר לדיילים והטיח בהם "אתם לא רואים שאנשים ישנים פה", החזיר את כיסוי העיניים לעינו
26 שם את השמיכה על ראשו ונרדם חזרה עד לנחיתה, הא ותו לא.

27 הנאשם הוסיף כי אשתו היתה ישובה ערה לצידו, לאורך כל הטיסה לרבות בזמן האירוע.
28 לדבריו, לימים נקרא לחקירה במשטרה ונתקף הלם טוטאלי לאחר שהוחשד במעשה מגונה, שכן
29 מבחינתו לא קרה כל אירוע חריג בטיסה זו, למעט אותה הפרעה שגרמה לכך שהתעורר משנתו ונזף
30 בדיילים.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

1 כשעומת עם עדויות המתלוננת ועד הראיה, כפי שנשמעו בבית המשפט, השיב: **"מה שאני שומע**
2 **מאנשים, שאכן נגעתי, אולי תוך כדי הרמת השמיכה, זה הדבר היחיד שעולה בדעתי..."** (פרוטו'
3 עמ' 27 שו' 28-27).

4
5 כשנדרש לשאלה המתבקשת על שום מה ולמה רקמו נגדו הדיילים, ללא כל מניע נראה לעין, סיפור
6 בדים זה, השיב כי ככל הנראה המתלוננת נבהלה שהוא כוונתיק אל-על יגיש נגדה תלונה והיא
7 "תעוף" מהעבודה, שכן עפים מהעבודה על דברים כאלה "שצועקים ולא מטפלים בנוסעים", שהרי
8 הדיילת צעקה מאוד, באופן שצעקותיה גרמו לכך שיתעורר משנתו העמוקה (פרוטו' עמ' 28 שו' 6-1).
9 לדבריו מדובר במתלוננת אשר ניסתה "להקדים תרופה למכה", שכן חששה שמא הוא יתלונן עליה,
10 ונוכח רוס מעמדו (כקברניט לשעבר וחבר כנסת) יגרום לפיטוריה (פרוטו' עמ' 28 שו' 17-16).

11
12 רעיית המתלונן – הגב' אלה כהן, שהעידה כעדת הגנה תיארה את הטיסה המדוברת כטיסה סתמית,
13 אחת מיני רבות בהן השתתפה, וחסרת אירועים ראויים לציון לחלוטין.
14 לדבריה, רק לאחר שנקרא הנאשם למשטרה והוחשד בביצוע העבירה, ישבו בני הזוג לשחזר את
15 מהלך הטיסה.

16 לגופו של אירוע תיארה כי דובר בטיסת לילה עמוסה ודחוסה, כשהשירות בטיסה היה לקוי וצוות
17 הדיילים לא היה מיומן במיוחד.

18 לדבריה במהלך הטיסה הנאשם – בעלה, נזף בדיילים ששירתו אותם כיוון שהעירו אותו משינה.
19 העדה מסרה כי בזמן שהנאשם נזף בדיילים היא הסתכלה עליו, כיוון שהאירוע הביך אותה, שכן
20 הנאשם הרים את קולו ומשך את תשומת לבו, וכי לא ראתה כל נגיעה או אפילו הושטת יד מקרית
21 לעבר הדיילת - המתלוננת.

22
23 העדה הדגישה את הקושי שלה להירדם בטיסות בדרך כלל, ושללה את האפשרות שהועלתה לפיה
24 ישנה במועד האירוע.

25 העדה הסבירה כי בסיטואציה בה המגש שלפניה היה פתוח, המטוס היה מואר והדיילים עסקו
26 באיסוף מגשים לא היה "שום סיכוי" כי תישן.

27 העדה נשאלה האם הבחינה בנגיעה מקרית ושללה נחרצות גם את האפשרות לפיה היתה נגיעה
28 מקרית, תוך שהיא עומדת איתנה על גרסתה לפיה היתה ערה לגמרי, הסתכלה על הנאשם והדיילת
29 **כל הזמן** ולא מעריכה שמשוהו "ברח" משדה הראיה שלה.

30
31 מר אברהם שרון, שזומן גם הוא כעד הגנה ציין כי עבד בעברו כמנהל שירות טיסה בחברת אל-על
32 וכדייל – תקופה מצטברת של כ- 30 שנה.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

עד זה מסר עדות כללית בנוגע לתוצאות אפשריות הנובעות מהתנהגות בלתי מקצועית של דייל/ת. כמו כן התייחס לשאלה האם ניתן לראות דרך עגלת השירות, את אשר מתרחש בצידה השני. אקדים ואומר כי עדותו של עד זה היתה עדות כללית, ולא מצאתי כי היה בה בשום צורה ואופן כדי לסייע בהכרעה בשאלה השנויה במחלוקת בפניי.

דין והכרעה

אומר עתה ומיד – אני מעדיפה ללא כל ספק ובבירור את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם, ומוצאת כי עדי התביעה העידו את האמת אודות האירוע נשוא כתב האישום, ולפיכך אני מקבלת את דבריהם ונותנת להם משקל ראיתי מלא.

אשר למתלוננת – המתלוננת מסרה לטעמי עדות כנה אישית ואותנטית שאותות האמת ניכרים בה על פניה.

המתלוננת העידה בצורה שקולה ובלתי מתלהמת ובה בעת מתוך שכנוע פנימי עמוק. קשה היה שלא להתרשם מהסגנון האישי ומהביטוי האותנטי של תיאורה את המעשה שעשה בה הנאשם, שניכר היה כי הוא מסופר על ידי מי שחוותה אותו על בשרה. לא ניתן היה גם להתעלם מרגשותיה ומעלבונה הצורב של המתלוננת על שבמהלך עבודתה וללא כל סיבה נקלעה לסיטואציה שהיה בה כדי פגיעה בכבודה כאישה וכאדם, עת נרמס ברגל גסה על לא עוול בכפה.

התרשמתי מכנותה ומאותות האמת בדבריה שניכר היה בהם שאינם המצאה או דקלום אלא שיקוף של המציאות כהווייתה. הדברים נמסרו ברצף ובאופן שוטף, ולא למקוטעין, ודאי לא כמי שמספרת סיפור בדים. האפשרות כי עסקינן בתלונת סרק יציר דמיון פרוע אינה מתקבלת על הדעת.

ראיתי את המתלוננת בעומדה על דוכן העדים, בפני ניצבה אישה צעירה, אם לשלושה ילדים קטנים, שלמרות שנותיה היה דבר מה ילדתי ונאיבי באופן מסירת העדות ובצורת הביטוי, אך דווקא אספקט זה שווה לעדותה יתר ומשנה אמינות.

אין זה סביר בעיני, שעדה זו שלהתרשמתי לא נחנה בתחכום רב ובפלפול תמציא סיפור כזבים זה, רק על מנת להדוף תלונה עתידית שאולי תוגש נגדה בגין העובדה כי נוסע התעורר משנתו במהלך טיסה בעטייה של צעקה שלכאורה השמיעה. ואם לא די בכך אף תגרום לכך כי דייל נוסף, עימו אין לה כל היכרות קודמת וכל קשר מאוחר (ועל כך אין חולק) ישתף עימה פעולה בעניין, וימסור עדות שקר בבית המשפט.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

זאת אף זאת, המתלוננת הקפידה להתמקד הן במכתב שכתבה להנהלת חברת אל – על (נ/1), הן בעדותה במשטרה (נ/2), והן בעדותה בבית המשפט, בתלונה מצומצמת, לא הפריזה ולא ניפחה את האירוע מעבר למימדיו הצרים.

דרך התנהגות זו אינה מאפיינת התנהגות של מי שטווה עלילה במטרה לפגוע באדם אחר.

זאת ועוד, מדובר במתלוננת אשר מיד לאחר האירוע, תיעדה בכתב את עיקרי האירוע ומסרה כבר אז את פרטי עדי הראיה לאירוע. במסמך נ/1 ציינה המתלוננת את פרטיו של נועם וכן פרטי נוסע בטיסה, אשר לדבריה היה עד ראיה לאירוע – מר יוני סבן. כשלפרטי זהות הנוסע סבן צורפו גם 2 מספרי טלפון שלו וכתובת הדואר האלקטרוני שלו.

בעדותה במשטרה (נ/2) – שבה ומסרה המתלוננת לחוקרת את פרטיו של נועם, את פרטיו של הנוסע יוני סבן, והוסיפה כי סיפרה על המקרה גם למנהל השירות בטיסה.

העובדה כי המתלוננת מסרה פרטים אלו באופן מיידי בסמוך לאירוע מלמדת כי גרסתה גרסת אמת. אין זו דרכו של שקרן לתאר אירוע שקרי, לו היו עדים, במיוחד כשלפחות את אחד העדים – הנוסע יוני סבן, המתלוננת כלל לא מכירה. שכן מאליו ברור כי הדברים יכולים להבדק בקלות, באופן שיאושש או יפריך את גרסתה.

לכאורה ולו חפצה המתלוננת להעליל על הנאשם, לא היתה כל מניעה כי תטען שלנגיעה שנמשכה פרק זמן קצר, לא היו עדים, ומשכך לא ניתן היה לבדוק מהימנות גרסתה.

העובדה כי מיד בסמוך לאירוע עת תועדו פרטי האירוע, העמידה המתלוננת את גרסתה לבחינה חיצונית, באמצעות מסירת זהות ופרטי העדים לאירוע, משמשת אינדיקציה ברורה כי עדותה כפי שנמסרה עדות אמת היא.

הנכונות להעמיד במבחן אובייקטיבי את הגרסה בשלב הראשוני של מסירתה בצמוד לאירוע, מלמדת כי עסקינן בגרסת אמת.

עובדה זו גם שומטת את הקרקע מתחת לטענת הקונוניה שנרקמה כנגדו אותה העלה הנאשם, שהרי גם אם ניתן היה לקבל את הטענה הקלושה וחסרת הבסיס (ולא כך היא) כי בין הדיילים נרקמה קונוניה, על בסיס עבודתם המשותפת ורצונם לגונן על קולגה לעבודה, קשה להלום סיטואציה לפיה באותו מעמד וכבר בזמן הטיסה בחרה המתלוננת לצרף לקונוניה ולרתום לעניין גם נוסע תמים ואף הצליחה בכך.

בעניין זה אציין כי ניסיון המשטרה לאתר את העד האובייקטיבי יוני סבן כשל, נוכח העובדה כי יוני סבן יצא לחו"ל לתקופה בלתי מוגבלת – כעולה מזכ"ד השוטר יצחק אבישר מיום 12.12.06 (ת/2).

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

נתתי דעתי לאי ההתאמות ולהבדלים עליהם הצביע הסנגור, בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט לבין גרסתה כפי שבאה לידי ביטוי בנ/1 וב – נ/2, והגעתי לכלל מסקנה כי אין מהותיות ואין פוגעות במהימנות העדה.

ההשוואה בין הגרסאות לא מעלה סתירות של ממש, וזאת חרף הפגמים עליהם הצביע הסנגור.

הסנגור ייחד חלק ניכר מחקירתו את המתלוננת, לבירור הפרטים הטכניים שקדמו למעשה הנגיעה, בניסיון להראות שהנאשם לא יכול היה לעשות את שנטען כלפיו ומתוך ניסיון לערער את מהימנות המתלוננת.

כך לדוגמא שב ושאל האם כשהבחינה בו לראשונה עיניו היו מכוסות או גלויות, כך שב והקשה לעניין מיקום עגלת השירות ביחס למקום מושבו של הנאשם, כך חקר בייחס לאופן בו ניצבה המתלוננת בזמן הנגיעה (עמידה זקופה או כפופה), ביחס לתאורה במטוס, ביחס לתוכנו המדויק של המשפט שאמרה לנאשם בתגובה למעשיו, ובעיקר ביחס לשאלה אם אכן הרימה את קולה באופן שגרם לנאשם להתעורר משנתו.

בענין זה אומר כי הגם שניתן היה למצוא הבדלים בגרסת המתלוננת בנוגע לחלק מן השאלות הללו הרי, שמטבע הדברים הפרט העיקרי שנחרת בזכרונה של המתלוננת הוא מעשה הנגיעה.

יתר הפרטים הסובבים, כגון: האם הדבר היה בעת חלוקת הארוחה או איסופה, רמת התאורה במטוס, היכן בדיוק עמדה העגלה, האם הנגיעה היתה עת עמדה המתלוננת זקופה או רכנה לכיוון העגלה, נוסחם המדויק של הדברים שהשמיעה באוזני הנאשם מיד לאחר המעשה, כל אלה אינם כאלה הנחרבים בזכרונה של אדם הנתקף הלם מעצם המעשה הבלתי צפוי שנעשה בגופו, והמערפל ודאי את זכרונה לגבי הפרטים המיידים והפחות חשובים לדידו שקדמו למעשה.

גם אם טענה או התבלבלה המתלוננת בתיאורו של פרט זה או אחר שקדם לנגיעה עצמה אין הדבר פוגם במהימנותה, והדברים נכונים שבעתיים שעה שעדותה בבית המשפט נמסרה כ – 6 שנים לאחר האירוע, ובשים לב למגבלות הזכרון האנושי.

בנוסף, הראיות בדבר מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת לאחר האירוע, כפי שבאו לידי ביטוי בעדותה ובעדותו של נועם, כמפורט לעיל, והמהירות בה בחרה להתלונן על האירוע, הן בחברת אל – על והן במשטרה, מחזקים את אמינותה של המתלוננת ומהימנות גרסתה.

גרסת המתלוננת נתמכת כאמור בעדותו של הדייל נועם.

העד כך על פי גרסתו, שנמסרה באופן שוטף וברור, ראה את הנגיעה אשר לדידו היתה נגיעה מכוונת שאינה משתמעת לשתי פנים.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 34383-04-11 מדינת ישראל נ' כהן

לא הונחה בפני שום ראיה שהיה בה להביאני לפקפק באמינות גרסתו של נועם. מדובר במי אשר במועד האירוע מילא תפקידו כדייל, שאין לו כל הכרות קודמת עם המתלוננת (גם לא ממקום העבודה), והעיד כי גם לאחר אותה טיסה לא היה לו כל קשר עימה. התרשמתי בבירור כי לא מדובר במי שיש לו ענין אישי בתוצאות המשפט, ולא הוכחה סיבה כלשהיא בגינה העיד עדות שקר במכוון.

מסקנתי הינה שעד זה העיד את האמת הידועה לו כפי שראה אותה במו עיניו, ולפיכך אני מקבלת את דבריו ונותנת להם משקל ראייתי מלא, ובהתאם משתיתה עליהם ממצאים שבעובדה.

קשה היה שלא להתרשם ממהימנות העד במהלך עדותו בבית המשפט, ולראיה גם הנאשם עצמו היה שותף להתרשמות זו מהעד. כך כאשר העיד הנאשם בפני, כבר בחקירתו הראשית, מסר מיוזמתו: "הדייל עשה עלי רושם מצוין, הוא אמר כל מה שאני מכיר, והדיילת אמרה דברים לא נכונים... לגבי הדייל... הוא היה מקסים וכנה, התרשמתי מהעדויות שלו. דבר אחד הוא לא יכול להגיד שהסתכלתי לה בעיניים... הוא לא יכול מאחורנית לראות אם אני מסתכל לה בעיניים. זו היתה ההגזמה היחידה של הדייל..." (פרוטו' עמ' 28, שור' 9-12).

צא ולמד כי גם הנאשם עצמו מאשר בעדותו הראשית מיוזמתו כי עדות הדייל היתה כנה למעט לעניין פרט אחד הנוגע לשאלה האם הנאשם הסתכל לדיילת בעיניים אם לאו, שכן לדבריו הדייל לא יכל להבחין בכך. סבורני כי דבריו אלו של הנאשם מדברים בעד עצמם!

גם בחקירתו הנגדית עת עומת הנאשם עם גרסאות המתלוננת והדייל, השיב: "אני הייתי המום לשמוע את דבריהם אלו. הדייל היה מאחוריי, הוא היה מאחוריי, הוא לא ראה בחיים שלו שאני מסתכל לה בעיניים. אני לא זוכר קמצוץ באחוז סיטואציה, שאני עושה משהו. אם הייתי זוכר משהו כזה הייתי מודה, אני כזה" (פרוטו' עמ' 31, ש' 11-13).

עולה כי גם כשנשאל הנאשם שוב ושוב באותו עניין, לא טען כי הדייל שיקר, אלא רק כי הדייל לא יכל לראות אותו (את הנאשם) מסתכל למתלוננת בעיניים.

בהמשך הוסיפה ב"כ המאשימה והקשתה:

ש. טענת שעדותו של הדייל היתה כנה בעיניך.

ת. נכון.

ש. ודווקא הדייל... הוא היה עד ראייה... הוא אמר את זה בוודאות.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

ת. חשבתי על זה שהקשבתי לדברים שלה ושלו שאני בהלם, אני לא יודע מאיפה זה בא. כל מה שאני אשם שטסתי באל על ומכירים אותי. אני לא יודע מאיפה זה בא" (פרוטו' עמ' 31 שו' 14-20).

גם בזו הפעם לא טען הנאשם כי הדייל שיקר, וכל שהיה לו לומר זה "אני לא יודע מאיפה זה בא".

אמנם נכון כי העדויות של נועם ושל המתלוננת אינן תואמות בדיוק נמרץ, וקיימות סתירות בנוגע לפרטים שאפפו וקדמו לנגיעה עצמה (כך לגבי השאלה אם היה זה בעת איסוף המגשים או חלוקתם, כך בנוגע לעיתוי בו הסיר הנאשם מעל ראשו את השמיכה ומעל עיניו את הכיסוי, וכך בנוגע לפוזיציה בה עמדה בדיוק המתלוננת עובר לנגיעה – זקופה או מעט שפופה), אולם עיקרי הדברים זהים. כשלעצמי סבורני כי הסתירות וההבדלים בין הגרסאות אינם מהותיים ולא קשורים לליבת המחלוקת ואין בהם כדי לערער את אמוני המלא בגרסת המתלוננת ועד הראיה, אשר למעשה עצמו.

בנסיבות הללו, אינני מוצאת להתייחס לכל פרט מהפרטים השוליים אליהם הפנה הסנגור בסיכומיו, בפרט בשים לב לקביעתי דלעיל לפיה החוויה הקשה אותה חווה הקורבן יכול ויש בה כדי לערפל את זכרונו לגבי הפרטים המיידיים והפחות חשובים לדידו, שקדמו למעשה. אכן ניתן היה להתרשם בנקל כי הפרטים שאפפו את הארוע תוארו בבהירות רבה יותר ע"י נועם, ורובם ככולם אף אושרו ע"י הנאשם. עובדה זו יש בה כדי לחזק את קביעתי האמורה כי החוויה הקשה אותה חוותה המתלוננת יכול וערפלה את זכרונה לגבי אותם פרטים.

מכל מקום, עדותו של נועם היתה עדות שנמסרה בפרוטרוט, באופן חד-משמעי, בבהירות ובעקביות, כשעיקרי עדותו זהים לעדות המתלוננת. התרשמתי כי אין מדובר בעד מגמתי שחבר יחד עם המתלוננת להפליל את הנאשם במעשה עבירה. ההתרשמות הברורה היתה כי נועם היה עד בעיניו לאירוע שעברו נחוה כאירוע טראומתי וחריג, שהותיר בו משקעים עד עצם היום הזה, ובלשונו:

"אני דייל שנתיים... אף פעם לא שמעתי ולא ראיתי דבר כמו זה... "

"זה בהחלט הכניס אותי לשוק..."

"הוא תפס לה את הציצי בידעין ובכוונה תחילה.. אני זוכר את זה, אוף, זה אפילו מעצבן אותי היום".

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 34383-04-11 מדינת ישראל נ' כהן

לעומת כל אלה גרסת הנאשם, על אף הכחשתו העקבית, לא שכנעה אותי. התרשמתי כי הנאשם הכחיש ולא הודה, תוך שהוא עושה ככל יכולתו להרחיק עצמו מביצוע העבירה. כאמור לעיל, הנאשם לא חולק כי היתה תקרית בינו לבין המתלוננת במהלך הטיסה, אלא שלדיו הדברים התמצו בהערה שהעיר לה נוכח העובדה כי צעקותיה העירו אותו משנתו, הא ותו לא. דומה כי גרסתו זו לא באה לעולם, אלא כדי לנסות וליצור תשתית עובדתית למניע אפשרי מצד המתלוננת לטפול על הנאשם תלונה כוזבת.

בחקירתו במשטרה ת/1, הכחיש הנאשם כל קשר לאירוע ואמר: **"הדיילת פסיכית ולא מכירה אותי, אני הייתי טייס באל – על, אני מכיר את הטייסים לא מכיר את הדיילות ולא היתה לי שום קרבה לדיילת"** (ת/1 שו' 1-3). **"לא הייתי בקרבת אף דיילת במהלך כל הטיסה מתחילת הטיסה ועד סופה ישבתי ליד אשתי ולא זזתי"**.

בהמשך כשעומת עם העובדה כי יש עד ראיה נוסף לאירוע אמר: **"אני לא זוכר מקרה זה לחלוטין, אני זוכר שהפריעו לי בשינה, ביקשתי שקט, לא זוכר שנגעתי. התעוררתי מהשינה וביקשתי שקט ונרדמתי שוב"**.

כשנשאל: **"איך אתה מסביר ששני אנשים ראו אותך תופס בחזה של הדיילת"** השיב: **"אני רוצה שהדייל יבוא ויגיד בפניך ובפני שאני עשיתי את זה..."** (ת/1 שו' 15-16).

עולה כי בחקירתו במשטרה, נמנע הנאשם מלפרט את גרסתו, והסתפק בהכחשה גורפת והדבר אומר דרשני. דומה כי בהתנהלותו זו ביקש "שלא לעורר את הדב מרבצו". שלא במפתיע, התמקדה התביעה בנושא טעון זה בחקירתו הנגדית. תשובות הנאשם בעניין זה כגון: **"אני לא לקחתי את כל החקירה במשטרה ברצינות"** (פרו' עמ' 32 שו' 22) – רחוקות מלשכנע, ובמקרה הטוב מדובר בהתממות לשמה.

בבית המשפט, לעומת זאת, קיבלה עדות הנאשם "נפח" וגוונים נוספים. כבר במעמד ההקראה ביום 1.3.12, מסר הנאשם מפי בא כוחו **"יתכן שהיתה נגיעה, אכן לא מכוונת בשעה שהסיר מעליו את השמיכה או את כיסוי העיניים"**. בעדותו בבית המשפט שב ואמר הנאשם שיכול להיות שהיתה נגיעה, אך המדובר לכל היותר בנגיעה מקרית, עקב הסרת השמיכה וכיסוי העיניים. אמנם בסיכומיו טען ב"כ הנאשם והדגיש כי אין בפי הנאשם טענה חלופית לנגיעה מקרית, אלא שאין בכך כדי ליטול את המשמעות המתבקשת מהעובדה כי הנאשם עצמו מסר גרסאות שונות

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

1 בנוגע לאירוע. מה גם שבמהלך חקירתם הנגדית עומתו העדים, שוב ושוב, עם האפשרות שהנגיעה
2 היתה מקרית.

3 העובדה כי הנאשם, בעדותו בבית המשפט, מקרב את עצמו לאירוע, ולמגע, גם אם מילולי, עם
4 הדיילת הספציפית – היא המתלוננת, כמו גם לאפשרות נגיעה מקרית ומבקש לספק מניע להגשת
5 התלונה כנגדו, וזאת בהבדל מגרסתו הגורפת במשטרה המכחישה מכל וכל, עומדת לו לרועץ, בפרט
6 שעה שההסבר אותו מבקש לספק להבדלים בגרסאות, אינו מניח את הדעת, וזאת בלשון המעטה.

7
8 כאמור לעיל, כשנדרש הנאשם לשאלה המתבקשת על שום מה ולמה יטוו נגדו המתלוננת ונועם,
9 ללא כל מניע נראה לעין, סיפור בדים זה, השיב:

10 **"יש לי הסבר אחד שהם פחדו שאני אתלונן עליהם ויעיפו אותם מהעבודה. זו ההשערה**
11 **שלי. כי כך התחיל המקרה, שהם צעקו ואני התעוררתי"** (פרוט' עמ' 31 שו' 26-27).

12
13 לא רק שלא מצאתי בסיס עובדתי שהמתלוננת החליטה לטפול אשמת שווא על הנאשם, וגררה
14 למזימתה זו גם את נועם. אלא שניסיונו של הנאשם לייחס למתלוננת ולעד הראיה רקימת קנוניה
15 כנגדו, ללא כל בסיס עובדתי אמיתי, יותר משהוא מסייע לו, הרי הוא פוגע באמינותו ובקו ההגנה
16 שלו, וזאת נוכח כל שיפורט להלן:

17
18 1. ההגנה כשלה בניסיונה להוכיח כי עובר לאירוע נשא כתב האישום ידעו המתלוננת או נועם
19 כי הנאשם היה בעברו קברניט בחברת אל – על וח"כ, וכי בנסיבות הללו חששו ממשמעות
20 תלונה שתוגש מצידו, נוכח רום מעמדו.
21 המתלוננת נשאלה על כך מפורשות והשיבה, כי רק לאחר האירוע, כשפנתה בבכי למנהל
22 השירות בטיסה וסיפרה לו אודות האירוע, מסר לה האחרון כי הנאשם היה בעברו קברניט
23 וח"כ. המתלוננת עמדה על גרסתה כי לא הכירה את הנאשם לפני ובוודאי שלא זיהתה אותו,
24 תוך שהדגישה את פער הגילאים הניכר ביניהם.

25
26 גם נועם נשאל מה ידע אודות הנאשם לפני האירוע, ובשפתו הציורית השיב:
27 **"שהוא יושב בכיסא, וכנראה שילם כסף על הטיסה, אחד מ – 400 נוסעים"** (פרוט' עמ' 19
28 שו' 24-25).

29
30 נועם סיפר כי לאחר האירוע, סיפר לו מנהל השירות בטיסה כי הנאשם הוא קפטן לשעבר
31 באל – על והיה חבר כנסת. נועם עמד על כך כי אינו מכיר את הנאשם, לא אז ולא היום,
32 ואינו מזהה אותו כאישיות ציבורית.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

2.

חרף טענת הנאשם לקנוניה על מנת להדוף תלונה אפשרית מצידו, לא עומתו כלל עדי התביעה עם טענה זו בחקירתם הנגדית. המתלוננת נשאלה אמנם שמא נלחצה מכך שטייס אל – על לשעבר צעק עליה, וחזרה על דבריה לפיהם לא ידעה שמדובר בטייס (פרוטו' עמ' 16 שו' 16-19). דא-עקא כי לא נשאלה, ולו ברמז, על העובדה כי הבינה שככל הנראה תוגש כנגדה תלונה ועל כן ביקשה "להקדים תרופה למכה". נועם לעומת זאת, לא נשאל ולו שאלה אחת בעניין זה, וככל הנראה שלא מתוך השמטה או שכחה, אלא מתוך שגם הנאשם עצמו התקשה להאמין בתזה לפיה, נועם הצטרף לקנוניה לטובת מישהי שהוא אינו מכיר כל כך.

3.

מדובר בהשערה אותה מעלה הנאשם, שיש בה כדי לייחס למתלוננת תכונות ויכולות אשר ספק אם הן מצויות אצל בן אנוש כלשהו. כדי לקבל את גרסת הנאשם בעניין זה, יש להניח כי הנאשם בדבריו העיר למתלוננת הערה ברורה וחד משמעית שכוונה אליה, באופן מיוחד, ממנה הסיקה המתלוננת כי יתכן ותוגש כנגדה תלונה בעתיד שתביא לתוצאות הוות גורל עברה. הנחה זו עומדת בניגוד מוחלט לגרסת הנאשם לפיה הפריח הערה כללית לדיילים בסגנון: "אתם לא רואים שאנשים ישנים פה" וחזר לישון באופן מיידי.

בנוסף כדי לאמץ את תזת הקנוניה יש להניח כי מיד באותה שניה, פעל מוחה הקודח של המתלוננת באופן שרקחה בראשה מזימה להעליל על הנאשם נגיעה בחזה, גרמה לעצמה להגיב בהלם (כפי התגובה המתוארת ע"י נועם), גרמה לעצמה לפרוץ בבכי ותוך כדי גם שיתפה את נועם ואולי גם את הנוסע התמים בקנוניה ורתמה אותם לכך, והכל בטווח של שניות או לכל היותר דקות ספורות.

כדי להגיע למסקנה אותה ביקש הנאשם להציב כעובדה, על המתלוננת היה לעבור "מסלול ארוך" של הנחה על גבי הנחה, תוך ביצוע פעולות מחשבתיות מורכבות, תוך הפעלת תגובות, אשר ברגיל, הינן תגובות ספונטניות שבאופן טבעי יש קושי לשלוט בהן או לזייף אותן, ובו בזמן גם לגרום לצד זר לאירוע להיות שותף לכל אלה.

כשלעצמי סבורני כי תהליך כה מורכב לא יכול להתרחש בפרק הזמן הקצר שחלף מהרגע שנוצר קשר בין הנאשם למתלוננת ועד לשלב בו פרצה בבכי היסטרי, הפסיקה את עבודתה וניגשה למנהל השירות בטיסה לספר לו אודות האירוע.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

4.

גם אם הייתי מקבלת כעובדה שהוכחה בפני, כי הדיילים העירו את הנאשם משנתו והיו בסיכון של תלונה עתידית שאולי תוגש כנגדם, עדיין תלונה מיידית על מעשה מגונה כתרופה מקדימה, היא מעשה קיצוני ומרחיק לכת.

להתרשמותי הברורה תחושת העלבון הכבד שפעפעה במתלוננת היא שגרמה לה להגשת התלונה באופן מיידי. זו באה על שום שהנאשם ביזה אותה ופגע בנשיותה, ולא מאחר ושיערה כי אולי תוגש כנגדה תלונה על העובדה כי במהלך עבודתה גרמה לכך כי נוסע בטיסה יתעורר משנתו.

עם כל הכבוד לרצונו של נוסע כזה או אחר לישון בזמן הטיסה, מטוס אינו בבחינת חדר שינה שעל דלתו מופיע הכיתוב "נא לא להפריע". טיסה מעצם טיבה וטבעה מלווה לכל אורכה ברעשים והפרעות, אם מצד אנשי הצוות ואם מצד נוסעים אחרים. בנסיבות הללו נתקשה להלום אפשרות לפיה רק משום שנוסע התעורר בטיסה בשל הרמת קול, יחשוש דייל לאיבוד מקום עבודתו באופן שיגרום לו להגיש תלונה אודות מעשה מיני שנעשה בגופו, כך ולא פחות.

הדברים נכונים שבעתיים, שעה שגם כיום בחלוף כ – 6 שנים מהאירוע, עומדים עדי התביעה בנחרצות על גרסתם. לו אכן התלונה באה לעולם אך ורק כדי להקדים תלונה אפשרית מצד המתלונן, מה להם לעדים, אשר כיום לא עובדים יותר בחברה, התבגרו ונישאו, ולמתלוננת אף נולדו 3 ילדים, להעיד באופן כה נחרץ וחד משמעי, כשברורה להם משמעות עדותם זו ומה עשויות להיות השלכותיה על הנאשם?

בקלות יכלו העדים כיום, במעמד מסירת עדותם, לאשר טענת הנאשם כי דובר לכל היותר בנגיעה מקרית, ובכך לחלץ בקלות את עצמם ואת הנאשם "מהתסבוכת" אליה נקלעו. התעקשותם של העדים, היום, כי האירוע קרה כמתואר על ידם, מהווה אינדיקציה ברורה לנכונות גרסתם.

5.

עובדתית, הנאשם מעולם לא הגיש תלונה כנגד איש מאנשי הצוות באותה טיסה. כך שכנראה בזמן אמת גם הנאשם עצמו לא סבר כי "כצעקתה" וכי אכן עסקינן בהתנהגות שערורייתית, עד כדי שיש בה להצדיק תלונה.

העצמת "החווייה הטראומטית" שנגרמה לנאשם ולדיילים כתוצאה מצעקה שגרמה לכך שנוסע יתעורר, מעוררת יותר מתהייה שמא באה לבסס טענת הגנה מופרכת.

אשר לעדות עדת ההגנה הגב' אלה כהן, רעייתו של הנאשם – בבית המשפט הצטיירה העדה כמי שמנסה להלך יבש בין הטיפות.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

עסקינן בעדה מעוניינת שיש לה עניין איש מובהק בתוצאות המשפט ושמטעמים ברורים, בחרה למסור גרסה חלקית ולתמוך באופן חד משמעי בנאשם ובחפותו. כשלעצמי, אינני סבורה כי העדה בהכרח שיקרה עת מסרה כי היא לא הבחינה בנגיעה בדיילת. ודוק, העובדה כי לא הבחינה בכך אין בה כדי להביא למסקנה שהאירוע לא אירע גם אם אתן בגרסה זו את מלוא האמון. העדה עצמה מסרה בעדותה הראשית כי מה שגרם לה להסתכל על הנאשם והמתלוננת היתה העובדה כי בעלה נזף בדיילים בקול רם, והדבר הביך אותה (פרוטוי עמ' 37 שוי 4-3). גם בחקירתה הנגדית שבה והדגישה כי הסתכלה על בעלה מכיון שהיתה סיטואציה מביכה, שכן הנאשם אדם קולני (פרוטוי עמ' 40 שוי 10-11). משכך, הרי שבשים לב לעדותו המפורשת של נועם לפיה האמירה של הנאשם "אתם מפריעים לי" נאמרה רק לאחר הנגיעה (פרוטוי עמ' 18 שוי 13-30), בהחלט יתכן כי העדה לא ראתה את הנגיעה, שכן לדבריה מה שגרם לה להסתכל היה הרמת הקול מצד הנאשם וההערה שהעיר. בהחלט אפשרי כי בשלב בו נגע הנאשם במתלוננת – נגיעה שארכה שניות – כהרף עין ממש, היתה נתונה תשומת ליבה שלה להתרחשות אחרת במטוס, אם לאיסוף הכלים לפני הגשתם לדיילים שאספו את המגשים, אם משום שעצמה עיניה לצורכי מנוחה גם אם לא ישנה שינה עמוקה, או מכל סיבה אחרת. לא מתקבלת על דעתי התיאוריה לפיה בשום סיטואציה, לא יכל להעלם מעיני העדה אירוע בן שניות בודדות בטיסה שאורכה כ-10 שעות לפחות, בפרט שעה שגרסת העדה עצמה הינה כי מה שהעיר את תשומת ליבה הייתה הרמת הקול שבאה, כך הוכח בפני, לאחר הנגיעה.

בסיכומיו העלה ב"כ הנאשם תהייה הכיצד ייתכן שהעדה לא הגיבה למשפט אותו השמיעה המתלוננת, לדבריה, מיד לאחר המעשה "מה אתה נוגע בי, תיגע בציצי של אשתך". לדבריו, לא ייתכן שהעדה לא הגיבה על הדברים, והמסקנה, כך לשיטת הסנגור, כי הדברים כלל לא נאמרו ע"י המתלוננת והמעשה לא נעשה.

כשלעצמי, אינני סבורה כי צודק ב"כ הנאשם במסקנה אותה הסיק נוכח העדר תגובה מצד העדה. מטבע הדברים ובאופן טבעי מדובר באירוע מביך עד מאוד שנחוה כמשפיל ומבזה גם כלפי הנאשם ורעייתו. בפרט נכון הדבר, שעה שאירע במטוס עמוס לעייפה במאות נוסעים, וכאשר הנאשם עשוי להיות מוכר לחלקם כדמות ציבורית.

בנסיבות הללו יותר מהגיוני כי אשת הנאשם שמן הסתם גם היא עצמה התקשתה להלום ו"לעכל" את הסיטואציה המורכבת אליה נקלעה שלא מרצונה, לא תבקש "ללבות את

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

1 האש" ולהסיט את הזרקור במפגיע לכיוון האירוע, לכיוונה הנאשם באופן שתגיב
2 למשפט ותפתח שיח, שיכול להיות מאוד לא נעים, עם המתלוננת.
3 המבוכה שמן הסתם מתלווה לסיטואציה מורכבת שכזו, סביר יותר כי תביא להתעלמות,
4 שתגרום לאירוע להסתיים במהירות האפשרית, מאשר תביא לתגובה שתגרור העצמת
5 האירוע והחצנתו כלפי הציבור הרחב.

6
7 עוד מעוררת תהיות השאלה מדוע בחרה העדה בעדותה לקטוע את תיאור השתלשלות
8 האירועים בשלב בו הנאשם העיר לדיילים. העדה לא התייחסה בעדותה כלל ועיקר לעובדה
9 כי המתלוננת פרצה בבכי, כי עבודתה הופסקה והיא הוחלפה בדיילת אחרת.
10 אם אכן חושיה של העדה כה מחודדים באופן שדבר לא נעלם מעיניה, כפי שהעידה על עצמה
11 וכפי שהעיד עליה הנאשם, הכיצד נעלמה מעיניה התרחשות כה משמעותית?
12 כשנשאלה העדה בחקירתה הנגדית אודות העובדה כי הדיילת לאחר האירוע כבר לא היתה
13 שם יותר. השיבה תשובה מתחמקת: "אני לא יכולה לשים לב לדברים כאלה..." (פרוטו' עמ'
14 40 שו' 15).

15
16 מכל המקובץ, כאשר מציבה אני את עדויותיהם החד – משמעיות והמהימנות של עדי התביעה
17 (המתלוננת ועד הראיה) אל מול עדות הנאשם – המגלמת בתוכה הכחשה גורפת נעדרת כל הסבר
18 ומניע אפשרי מצד המתלוננים להמציא נגדו תלונה כוזבת, המסקנה היא שיש לבכרם על פניו.
19 עדויותיהם של עדי התביעה יוצרים לטעמי תמונה ברורה וחד משמעית, שאינה מותירה מקום לספק
20 בדבר אשמת הנאשם, כאשר אין בתשובותיו ובהסבריו כדי להתמודד עמה בהצלחה.

21
22 בשולי הכרעת הדין בחנתי, למעלה מן הצורך, אם האפשרות שמא מכל סיבה שהיא פירשו
23 המתלוננת ועד הראיה שלא כהלכה מגע אקראי של הנאשם בגופה של המתלוננת, כמעשה הצבוע
24 בגוון מיני.

25 דומני כי בעניין זה ראוי להביא מדברי העדים ובלשונם:

26 "לא הייתי נפגעת אם לא היה שום דבר. אם זה היה בטעות. הייתי בת 26, 27. אני לא
27 מפגרת, אני לא ילדה קטנה, אני יודעת להבדיל בין השניים, בין מצב מיני ללא מיני. מה
28 זאת אומרת של בטעות" (עדות המתלוננת פרוטו' עמ' 9 שו' 26-28).

29
30 "השמיכות באל – על... לא צריך להניף ידיים בשביל להסיר אותן ובטח לא צריך למשש
31 אף אחת בשביל להסיר אותן..." (עדות המתלוננת, פרוטו' עמ' 10 שו' 19-20).

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

1 "הוא תפס לה הציצי ביודעין ובכוונה תחילה... אני זוכר את זה, אף זה אפילו מעצבן אותי

2 היום". (עדות נועם פרוטו' עמ' 20 שו' 21-22).

3
4 נוכח הדברים הללו אני קובעת כי אכן הנאשם תפס בכוונה מכוון וביודעין בחזה של המתלוננת.
5 הנאשם עצמו לא מסר הסבר סביר ואמין, שהיה בו לעורר ספק באשר לכוונת הנגיעה שנגע
6 במתלוננת.

7 בהעדר כל הכרות מוקדמת בין השניים, ולאחר שקיבלתי את גרסת התביעה כאמינה, אין אפשרות
8 לראות בנגיעה שנגע הנאשם במתלוננת כנגיעה תמימה. המסקנה המתחייבת היא שהנאשם אכן תפס
9 בשדה של המתלוננת ואחז בו שלא כדין.

10 חזה האשה הינו חלק גוף בעל אופי מיני מובהק.

11 לפיכך, מעשה כזה נגוע בכוונה מינית גלויה, אשר מתבונן מן הצד יראה אותו כבלתי הגון, חסר
12 צניעות ומוסריות – ככזה מעשה מיני מבזה.

13 בענין זה יודגש כי גם הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית אישר כי: "נגיעה בשד זה מצב מיני" (פרוטו'
14 מע' 30 שו' 31).

15
16 סיכומי של דבר, הנני קובעת כי התביעה הוכיחה את האשמה מעבר לכל ספק סביר, ולפיכך יורשע
17 הנאשם בעבירה המיוחסת לו של מעשה מגונה, לפי סעיף 348 (ג') לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

18
19
20
21 ניתנה והודעה היום ב' חשון תשע"ג, 18/10/2012 במעמד הנוכחים.

22
23

שרית זמיר, שופטת

24 ב"כ הנאשם:

25 אבקש דחיה לצורך הטיעונים לעונש על מנת ללמוד את הכרעת הדין ולהעריך לטיעונים.

26
27 ב"כ המאשימה:

28 אין התנגדות.

בית משפט השלום בראשון לציון

18 אוקטובר 2012

ת"פ 11-04-34383 מדינת ישראל נ' כהן

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 13.11.12 שעה 08.30.

מובהרת לנאשם חובת התייצבותו לדיון.

ניתנה והודעה היום ב' חשון תשע"ג, 18/10/2012 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

הוקלד על ידי חדווה ינר